

Dit artikel is exclusief voor abonnees, maar we bieden het u gratis aan.

OPINIE FOURTH OF JULY

Trump heeft gelijk, dit is een Amerikaans bloedbad

Frans Verhagen

Amerikajournalist. Zijn jongste boek is *Het Amerikaanse Presidentschap. Het machtigste ambt ter wereld*. Samen met Paul Verhagen (Omniboek).
maandag 6 juli 2020 om 3.25 uur

Het afgelopen weekend toonde Frans Verhagen hoe Donald Trump met bangmakerij de verkiezingen zal proberen te winnen.

<p>'Deze Fourth of July was de meest dystopische in de geschiedenis.' Chris Kleponis/photo </p>

news</p>

'Deze Fourth of July was de meest dystopische in de geschiedenis.' © Chris Kleponis/photo news

Stephen Miller heeft de touwtjes in handen genomen. De woorden die Donald Trump in zijn twee Fourth of July-toespraken van de teleprompters voorlas, vlak want gespeend van enthousiasme en zonder zijn spontane geratel, waren de woorden van een overtuigde racist uitgesproken door een opportunistische racist. Miller is de invloedrijkste adviseur van Trump, de kwade genius achter zijn geroep om een muur en voor xenofobe grenssluitingen en het kwalificeren van uiterst rechtse radicalen als 'goed volk'. Terwijl Trumps aanvankelijke loopjongens de een na de ander verdwenen, is Miller erin geslaagd om van Trump zijn loopjongen te maken.

Trump richtte zich tot blanke Amerikanen, tot zijn trouwe aanhang. De echo van zijn inaugurele rede, de donkere toon van het 'Amerikaanse bloedbad', onderstreepte op een manier die Trump zelf ontgaat, de mislukking van zijn presidentschap. Als je vier jaar na 'Make America great again' moet terugvallen op een intens negatieve analyse van wat Amerika in 2020 Amerika maakt, dan is dat een impliciete erkenning van je nederlaag.

Miller en Trump en, mag je veronderstellen, schoonzoon Jared Kushner die na zijn overname van het coronabeleid nu ook de campagne mag leiden, zetten de toon voor november. De aanstaande verkiezingen gaan over identiteit, over cultuuroorlogen, over verdeeldheid. Trump maakt duidelijker dan ooit dat hij niet de president is van alle Amerikanen, maar alleen van blanke burgers en, onuitsproken maar even duidelijk, van de gevestigde belangen zoals de Republikeinse partij die hij vertegenwoordigt.

Hopen op excessen

Onderschat hen niet. Op het oog is het een boodschap waarmee Trump de verkiezingen niet kan winnen. Zijn aanhang, de Amerikanen die nog bereid zijn te denken dat dit een Great America is, met dank aan het stabiele genie, niet groot genoeg om zelfs in het kapotte kiesstelsel van 's werelds belangrijkste democratie te kunnen winnen. Maar gegeven het kolossale falen van de president in de coronacrisis, de economische depressie en de toendoofheid in het racismedebat, is verdeeldheid zaaien zijn enige optie. Trump doet geen poging meer het politieke midden te winnen met beloftes of inclusieve retoriek, hij leunt nu volledig op bangmakerij. Voordat we concluderen dat hij daarmee zijn politieke doodvonnis tekent, is het relevant te kijken waar Millers en Trumps gutfeeling mogelijk tractie hebben, wat ze willen bereiken.

Ze hopen op excessen, op net een stap te ver van hun opponenten. In Baltimore werd dit weekend het standbeeld van Columbus in de haven gegoooid. Jefferson, Washington en zelfs Lincoln liggen onder vuur. Zo wordt de boodschap van George Floyds wrede dood cruciaal ondermijnd en als de standbeeldenonrust deze zomer doorgaat, kan de sfeer wel degelijk keren. Nu staat nog driekwart van de Amerikanen achter Black Lives Matter, dat kan snel veranderen als het debat over structureel racisme uitloopt op een ongefocuste beeldenstorm en de roep om compensatie. De kiezers die Trump nodig heeft in de swingstaten, kunnen zich dan wel eens richten tegen de Democraten die nog steeds verstrikt zitten in hun eigen identiteitsgevangenissen.

Het risico voor de Democraten is niet het racisme van mogelijke kiezers, wel het beeld dat ze te veel de oren laten hangen naar identitaire groepen

Want van dit laatste getuigt de zoektocht van Biden naar een vicepresidentskandidaat. De ironie is dat het beperken van de keuze tot een zwarte vrouw Miller en Trump in de kaart speelt. Een misstap van Biden, bijvoorbeeld door een te weinig gekwalificeerde kandidaat te kiezen enkel omdat die zwart is, zal door de cultuurstrijders eindeloos uitgebuit worden. Black Lives Matter mag dan op steun kunnen rekenen, een partij in de ogenschijnlijke houdgreep van de zwarte kiezers kan dat niet. Het risico voor de Democraten is niet het racisme van mogelijke kiezers, wel het beeld dat ze te veel de oren laten hangen naar identitaire groepen.

Dantesk spektakel

Deze Fourth of July was de meest dystopische in de geschiedenis, de meest agressief vijandige aan alles waar Amerika voor staat. Columnisten deden manhaftige pogingen om ergens optimisme te ontdekken, een wedergeboorte misschien, oude idealen die opflakkeren. Ze faalden, zonder uitzondering.

Dit is de onaangename conclusie van een feestweekend dat nooit zo zwanger was van onheil: Trump heeft gelijk. Er is sprake van een Amerikaans bloedbad, van een oorlog van een deel van de Amerikanen tegen een ander deel. Dagelijks sterven honderden, binnenkort duizenden Amerikanen aan een virus dat in beschaafdere landen in elk geval marginaal onder controle werd gebracht. Niet in het domste land van de wereld. De werkloosheid zal hoog blijven, de rijen bij de voedselbanken zijn eindeloos, de dreiging dat Republikeinen de ziektekostenverzekering van de armste Amerikanen zullen afpakken, is blijvend.

Het is begrijpelijk dat Amerikanen nu helemaal naar binnen zijn gekeerd. Ze geven even niets om Trumps corruptie, de Republikeinse lamlendigheid, de ongelijkheid, het misbruik van grote ondernemingen van de overheid. Het buitenland is al helemaal secundair. China mag een gemakkelijk doelwit zijn voor Trump, weinig mensen geven erom of accepteren zijn stelling dat alle kwaad daarvandaan komt. Ze hebben het te druk met overleven. Evenmin liggen ze wakker van dingen die hen echt zouden moeten benauwen: het verlies aan gezag onder bondgenoten, de superieure manier waarop Vladimir Poetin Trump bespeelt, of hoe de Israëliische premier Benjamin Netanyahu zijn gang gaat.

De grote uitdaging voor de Democraten in dit danteske spektakel is om een brede boodschap te vinden. Om niet te verzinken in identiteitsgeneuzel, om uit te stijgen boven de vaststelling dat er structureel racisme is, maar vooral de structurele ongelijkheid van de meeste Amerikanen te benadrukken. Om duidelijk te maken dat iedereen in hetzelfde schuitje zit, zwart, bruin, blank of geel. Om voorstellen te doen die een brede coalitie van misbruikte en achtergestelde Amerikanen aanspreken en een beter leven beloven.

In het vocabulaire van Miller en Trump ontbreekt één cruciaal woord dat Democraten moeten gebruiken: solidariteit. Het had een mooie boodschap kunnen zijn die de Fourth of July betekenis zou geven: we ondergaan dit alles. ~~De Standaard konnen het niet~~ ~~alleen~~ samen oplos-

[Meer info](#)

sen. Nooit zag Amerika er zwakker en kwetsbaarder uit dan op 4 juli
2020.

Verschenen op maandag 6 juli 2020

(https://www.standaard
/extra/static/checkapp
/index.html)

LOAD
,
de
,e